

Arrest

nr. 238 389 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. LUYTENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 juli 2019 België is binnengekomen, diende op 18 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 januari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 januari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 18/07/2019
Overdracht CGVS: 14/10/2019*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 5 december 2019 een persoonlijk onderhoud van 14u05 tot 17u20. U werd doorheen het onderhoud bijgestaan door een tolk het Pashtou machtig. Uw advocaat, meester Oger (voor Luytens) was aanwezig voor de gehele duur van het onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, maar geboren te zijn in Peshawar, Pakistan, waar u tot 2017 gewoond hebt.

In 2017 kwam uw vader zonder werk te zitten. Bovendien werd het gezin lastig gevallen door de Pakistanen, die jullie liever kwijt dan rijk waren. Julie besloten daarom gebruik te maken van het mechanisme van vrijwillige repatriëring, en keerden terug naar de thuisstreek van uw familie, in het Alingar-district van de provincie Laghman. Hier had uw vader nog steeds een grote hoeveelheid landbouwgrond om op te buigen. Kort na uw aankomst nam u contact met een commandant van de lokale arbaki, die u nog kende van zijn bezoeken aan Peshawar. Hij bood u aan bij de checkpoint aan een nabijgelegen brug te komen werken, en u ging in op zijn aanbod. U werkte hier zes dagen als kok, maar werd dan door uw vader gevraagd om op het land van de familie te komen werken. Kort nadien werd de post aangevallen, en werd u van spionage beschuldigd. Uw dorp stond bovendien onder talibancontrole, en u werd door hen ingelijfd en gedwongen om mee te gaan op ronde als de taliban een ushrbelasting gingen heffen. Daarop besloot uw vader dat u Afghanistan maar beter kon verlaten.

U verliet Afghanistan zo'n twintig dagen na uw terugkeer uit Pakistan, en reisde via Pakistan en Iran naar Turkije. Hier zat u evenwel bijna twee jaar lang sloot, en werd verschillende keren in gesloten centra ondergebracht. De rest van de tijd werkte u en probeerde u naar Europa over te steken. U slaagde hier uiteindelijk in, en kwam uiteindelijk in België aan op 14 juli 2019, en vroeg hier ook om internationale bescherming op 18 juli 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een taskara, een proof of registration (PoR) kaart, een kopie van een vrijwillig terugkeercertificaat, een puntenbriefje, en brieven omtrent de tewerkstelling van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar door de overheid verdacht zou worden van spionage, en door de taliban gedwongen werd om met hen samen te werken. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u, nadat uw familie terugkeerde naar Afghanistan, een kennis van u belde die in een nabijgelegen arbaki-post werkte, en dat die u meteen een job bij diezelfde post aanbood. Gevraagd waarom u hem initieel belde, gaf u aan dat u dit deed omdat u nieuw was in het dorp. Meteen daarop verklaart u evenwel dat uw kennis sinds hij bij de arbaki werkte niet meer in het dorp woonde, wat hem een vreemde eerste keuze maakt voor een rondleiding, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 14). Des te meer omdat het dorp blijkbaar onder talibancontrole stond, en hij er als arbaki-commandant dus helemaal niet meer kon komen (CGVS p. 15).

U zou meteen een job hebben aangeboden gekregen bij de checkpoint, en bleef er direct zes dagen lang. U geeft aan dat u dit helemaal niet aftoetste bij uw vader (CVS p. 14), wat in de Afghaanse cultuur maar vreemd is.

Dat u zomaar op uw eentje naar een checkpoint ging buiten het dorp, en zo de linies overstak van taliban naar niettalibangebied, is ook maar vreemd. Gevraagd waarom u inging op de uitnodiging om in de post te werken kwam u niet verder dan "ik ging gewoon" (CGVS p. 14). Het is nochtans gevaarlijk om in een checkpoint te werken in Afghanistan, waar u ook op gewezen werd, maar u wierp tegen dat u net uit Pakistan kwam en geen kennis had van die dingen (CGVS p. 15). Dat valt maar moeilijk te geloven; u gaf aan dat u met de commandant van de checkpoint al communiceerde toen u nog in Pakistan woonde (CGVS p. 13), dus zou u toch geweten moeten hebben hoe het er aan toe ging. Los nog van wat u geacht kan worden te hebben gezien/gehoord/gelezen in het nieuws uit Afghanistan dat Pakistan bereikte. Het is ook maar de vraag waarom men u in de checkpoint dacht nodig te hebben, daar u geen militaire ervaring of iets dergelijks had. U ging er blijkbaar alleen koken (CGVS p. 14, 15).

In een checkpoint gaan werken als uw eigen dorp onder talibancontrole staat is bovendien ook geen evidentie – het is maar de vraag of je naderhand nog heelhuids naar huis kan terugkeren. Hier op gewezen, stelt u droogweg dat "er ... niets anders te doen [was]" (CGVS p. 15), ondanks dat u naderhand door uw vader blijkbaar toch gevraagd werd om op het land te werken, waarover u dan zegt dat het gewoon niet in u opkwam (CGVS p. 15), zeer moeilijk te geloven. Wederom gevraagd wat uw plan was om naar huis terug te keren in talibangebied, houdt u voor dat u hier gewoon niet aan dacht (CGVS p. 15). Dit is ronduit ongeloofwaardig; de recente geschiedenis en het dagelijkse leven in Afghanistan worden geheel beheerst door de strijd tussen de taliban en de overheid, het valt niet vol te houden dat u aan deze zaken niet gedacht zou hebben. Uw voorgehouden indiensttreding bij de arbaki post is alles samen maar zeer moeilijk voor waar te nemen, waardoor ook de door u voorgehouden beschuldiging van spionage hierop gebaseerd niet aannemelijk is.

U houdt ook voor dat u nadat u zes dagen in de arbaki-post had gewerkt en dan terugkeerde naar uw dorp, gedwongen werd om met de taliban te werken. Het is op zich al weinig geloofwaardig dat u in de kleine drie weken dat u in Afghanistan verbleven hebt al meteen door beide zijden van het conflict ingelijfd zou worden, zeker als iemand zonder enige nuttige ervaring voor gene zijde, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 22). U kan geen duidelijke reden aanstippen waarom de taliban u zou willen, maar stelt dat ze gewoon iedereen rekruteerden (CGVS p. 16). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier dat de taliban er in de regel geen nood aan heeft om mensen gedwongen te rekruteren. Ook dit deel van uw relaas is daarom maar weinig aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan, alsook documenten voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het CommissariaatEurostation, generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt, ondanks uw lange verblijf in Pakistan voorafgaand aan uw komst naar België.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, en u bent bovendien relatief goed opgeleid: u maakte het middelbaar af, en liet dit door de Afghaanse autoriteiten certificeren (CGVS p. 12, document 4). Bovendien bleek u ook een grote talenkennis te hebben, en kan u lezen en schrijven in het Pashtou en Dari, en bent ook vertrouwd met het Urdu en het Engels (CGVS p. 12). Dit zou ondanks uw voorgehouden gebrek aan enige beroepservaring u niettemin moeten helpen bij een zoektocht naar werk.

U zou bij een terugkeer naar Afghanistan ook niet enkel aangewezen zijn op uw eigen kunnen. U lijkt namelijk uit een eerder welstellende familie te zijn gekomen. Uw vader had in Laghman meer grond dan hij zelf kon bewerken (CGVS p. 10), is een hoogopgeleid man (master in de rechten) (CGVS p. 9, 10), en werkte blijkbaar tijdlang voor een Belgische organisatie die leraarsopleidingen gaf in Afghanistan gedurende zijn tijd als vluchteling in Pakistan (CGVS p. 17; document 5). Dit laatste wijst er trouwens op dat de familie gedurende haar verblijf in Pakistan toch wel banden bleef onderhouden met Afghanistan, wat uw herintegratie in de samenleving alleen maar kan bespoedigen. Twee van de broers van uw vader die in Afghanistan wonen blijken eveneens hoogopgeleid, en zijn mollahs in eigen streek (CGSV p. 11).

U geeft ook aan dat u twee ooms langs moederskant hebt die wonen in Kabul, waarvan één een goede band met de familie onderhield. Deze zelfde oom zou bovendien werken voor de FAO (Food and Agriculture Organisation), een orgaan van de Verenigde Naties, en kan dus welstellend geacht worden (CGVS p. 10, 11).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u in de eerste plaats dat u problemen zou hebben met de overheid (CGSV p. 21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de overheid dan wel de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. En u verklaarde daarop dat, hoewel het natuurlijk moeilijk zou zijn gezien uw lange verblijf in Pakistan edm., u het wel mogelijk acht om u in Kabul te vestigen met behulp van uw oom daar, mocht u er geen problemen gekend hebben (CGVS p. 21, 22).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet kan aanvaarden.

Wat de motieven in de bestreden beslissing inzake de vluchtelingenstatus betreft, licht verzoeker toe als volgt:

“Ook al blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal hierover twijfels uit, toch bevestigt verzoeker, zoals reeds hierboven werd gesteld, zijn verklaringen.

Ook al kan het misschien onvoorzichtig of vreemd lijken dat verzoeker onmiddellijk na zijn binnenkomst in Afghanistan in een controlepost aan de slag ging, dan toch moet er ook rekening gehouden worden met het feit dat hij als jongeman geïnteresseerd was om iets omhanden te hebben en op die manier via deze contacten sneller aan informatie te geraken.

Het feit dat hij inderdaad als kok aan de slag kon en dus een zeer neutrale functie zou uitoefenen bracht hem er niet toe te twijfelen omwille van veiligheidsoverwegingen. Aangezien een betrouwbaar persoon hem een dergelijke functie aanbood, leek dit hem wel een goede kans om aan de slag te gaan in een land dat hij inderdaad nog niet kende.

De bestreden beslissing geeft zelf toe dat terugkeerders uit Pakistan soms met de nodige argwaan worden gevolgd zowel door de overheid als door de Taliban in dit geval, die zijn dorp onder controle hielden zodat zijn situatie objectief gezien wel gevaarlijk is en zodat er in elk geval moet onderzocht worden welk het risico is ingeval van terugkeer naar Afghanistan, ook al zouden er twijfels over zijn blijven omtrent de ingeroepen vervolgingsfeiten die zich reeds zouden voorgedaan hebben.

De bestreden beslissing lijkt niet te betwisten dat de familie van verzoeker en hijzelf afkomstig zijn uit het district Alingar in de provincie Laghman, noch dat zij terugkeerders zijn.

Verzoeker komt trouwens een aantal bewijs krachtige documenten en foto's hieromtrent neerleggen.

Verzoeker kon wel degelijk een plausibele uitleg verstrekken om te verklaren waarom hij niet in de andere landen van de Europese Unie asiel aanvraag en waarom zijn reisdoel België was. De ingeroepen motivering kan dan ook niet overtuigen, temeer daar gros van de asielzoekers veelal een voorkeur hebben voor een bepaald land en dit dan toch meestal ook trachten te bereiken alvorens hun aanvraag te doen."

Wat de motieven in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, waarin wordt geoordeeld dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul, licht verzoeker toe als volgt:

"Verzoeker kan het helemaal niet eens zijn met deze gemakkelijke oplossing die het commissariaat generaal naar voor schuift.

De bestreden beslissing lijkt immers niet te betwisten dat verzoeker geboren en opgeleid is in Pakistan en dat hij de facto Afghanistan niet kent. Hij is pas heel recent, namelijk in 2017 met zijn familie teruggekeerd naar hun oorspronkelijke dorp in district Alingar in de provincie Laghman.

Zijn gedrag na binnenkomst in dat land wijst er trouwens precies op dat hij de gevaren en de sociale en culturele gebruiken niet beheerst.

Verzoeker vertrok vrijwel onmiddellijk na zijn aankomst in de regio van herkomst opnieuw naar het buitenland.

Verzoeker gaf ook zelf aan dat het zeer moeilijk zou zijn voor hem om zich aan te passen aan een leven in Afghanistan.

Daargelaten de normale aanpassingsmoeilijkheden, is het wel degelijk pertinent om dit gebrek aan inzicht en kennis in acht te nemen bij het beoordelen van een veiligheidsrisico en ook bij het beoordelen van een realistisch vestigingsalternatief. Men moet immers, in het bijzonder in de Afghaanse context, de cultuur en de zeden en gewoonten kennen en respecteren om er met enig succes te kunnen functioneren en economisch en sociaal te overleven.

De bestreden beslissing lijkt niet te betwisten dat verzoekers oorspronkelijk afkomstig zijn uit de provincie Laghman, district Alingar, waar de Taliban de controle hebben én dat ze daar momenteel nog steeds verblijven .

Bij het opleggen van het intern vestigingsalternatief houdt de bestreden beslissing helemaal geen rekening met het feit dat verzoeker zijn land en de mensen van dat land totaal niet kent.

Hij is weliswaar inderdaad goed opgeleid, hij komt uit een eerder welgestelde en ook intellectuele familie, maar dit is vooral in het geval van Afghanistan, niet voldoende.

Om te beoordelen of het vestigingsalternatief realistisch en veilig is voor verzoeker moet men in de allereerste plaats nagaan of er niet om overwinbare of toch zeer moeilijke aanpassingsproblemen kunnen bestaan; verzoeker houdt voor van wel temeer daar de zeer korte ervaring wel een bijzonder negatieve ervaring was.

Ook is er in kaas u een groot probleem met het inschatten van de veiligheid omdat verzoeker nooit in zijn eigen land gewoond of gewerkt heeft en de juiste signalen niet of niet tijdig kan opvangen, laat staan begrijpen.

Verzoeker was nooit in Kabul wonende of werkte nooit in Kabul.

Het hebben van een opleiding of de nodige financiële middelen om er zich te gaan" installeren " zijn in de Afghaanse context niet de doorslaggevende argumenten, nog voldoende elementen, om te kunnen pleiten voor een veilig en realistisch vestigingsalternatief.

Om deze redenen vraagt verzoeker dan ook om hem alleszins subsidiaire bescherming te willen verlenen, hij kan op generlei wijze veilig en correct een leven opbouwen in Afghanistan, dat weliswaar het land is waarvan hij de nationaliteit heeft, maar waar hij voor het overige een vreemdeling is en zich ook heel vreemd voelde. Bovendien is het land volstrekt onveilig voor wie de gebruiken niet kent."

2.1.2. In een aanvullende nota van 17 juni 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Security situation" van juni 2019;
- het EASO-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van juni 2019;
- de COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 8 april 2020.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het bevestigen van zijn afgelegde verklaringen, het geven van blote *post factum* verklaringen en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er niet in om de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad is immers van oordeel dat het verweer in het verzoekschrift geen afdoende verschoning vormt voor de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers risicovolle gedrag bij zijn terugkeer naar zijn dorp, dat onder controle staat van de taliban, zijnde dat hij bij een controlepost van de lokale politie aan de slag ging. Verzoeker voert hierbij aan dat hij als jongeman iets om handen wou hebben, dat de tewerkstelling bij een controlepost van de lokale arbaki een goede kans leek die hem werd aangeboden door een betrouwbare persoon en dat hij als kok een neutrale functie kon uitoefenen, zodat hij niet twijfelde aan de veiligheidsoverwegingen. Dit betreffen echter loutere *post factum* verklaringen, gezien hij zich tijdens het persoonlijk onderhoud, toen hij bevraagd werd over zijn keuze om te gaan werken in de controlepost, nog beperkte tot het afleggen van louter vage en nietszeggende verklaringen als *"Ik ging gewoon"* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14) en *"Er was niets anders te doen"* (*Ibid.*, p. 15). De Raad acht dergelijke verklaringen ondoorleefd en niet geloofwaardig, nu van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op doorleefde en gedetailleerde wijze kan toelichten waarom hij de keuze maakte om dergelijke risicovolle tewerkstelling aan te nemen, *quod non*. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers verweer in het verzoekschrift evenmin een afdoende verschoning biedt voor verzoekers risicovolle gedrag. Het feit dat dergelijke tewerkstelling een goede kans bood, een neutrale functie betrof en hem werd aangeboden door een betrouwbare persoon is immers te lichtvoetig in het licht van de risico's die verzoeker liep door deze tewerkstelling te aanvaarden, temeer nu blijkt dat verzoeker over een alternatief beschikte, daar hij aangaf dat hij nadien zijn vader kon helpen op het land (*Ibid.*, p. 15). Dat deze mogelijkheid niet in hem zou zijn opgekomen, zoals hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (*Ibid.*), geeft andermaal blijk van het ondoorleefde karakter van verzoekers verklaringen ter verklaring van zijn keuze om dergelijke risicovolle tewerkstelling bij een controlepost van de lokale politie te aanvaarden. Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de risico's die gepaard gingen met deze beslissing: *"Het is nochtans gevaarlijk om in een checkpoint te werken in Afghanistan, waar u ook op gewezen werd, maar u wierp tegen dat u net uit Pakistan kwam en geen kennis had van die dingen (CGVS p. 15). Dat valt maar moeilijk te geloven; u gaf aan dat u met de commandant van de checkpoint al communiceerde toen u nog in Pakistan woonde (CGVS p. 13), dus zou u toch geweten moeten hebben hoe het er aan toe ging. Los nog van wat u geacht kan worden te hebben gezien/gehoord/gelezen in het nieuws uit Afghanistan dat Pakistan bereikte."* De vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt om doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen over zijn keuze om de tewerkstelling bij de lokale politie te aanvaarden ondanks de risico's die hiermee gepaard gingen als burger afkomstig uit een dorp dat volgens zijn verklaringen onder controle staat van de taliban, is dan ook niet geloofwaardig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het loutere feit dat verzoeker als terugkeerder uit Pakistan met de nodige argwaan zou worden bekeken door zowel de overheid als de taliban, overtuigt allerminst om aannemelijk te maken dat verzoeker direct na zijn terugkeer uit Pakistan zou worden ingelijfd bij zowel de lokale politie als de taliban. Dit geldt temeer gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers problemen met de Afghaanse autoriteiten omwille van zijn werkzaamheden bij een controlepost en de pertinente en correcte vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13, nr. 3). Hieruit blijkt immers dat de taliban slechts uitzonderlijk overgaan tot gedwongen rekrutering en als laatste redmiddel, omdat zij over voldoende vrijwilligers beschikken die hun ideologie aanhangen.

Bovendien blijkt hieruit tevens dat de taliban meestal rekruteren op collectief niveau, via familiale en tribale netwerken of via propaganda in de madrassa's. Dit betekent dat meestal stamleiders of commandanten hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten bij de taliban.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien op pertinente en correcte wijze dat verzoekers vrees voor vervolging wordt gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel hij eerst door verschillende andere landen reisde (DVZ-

verklaring, stuk 15, p. 11-12; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21). Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Dit geldt temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij weloverwogen en voorbereid is vertrokken uit Afghanistan, dagen en dagen te voet en met de auto onderweg is geweest, en via Iran en Turkije en vele lidstaten van de Europese Unie heeft gereisd. Verzoekers verweer dat hij een plausibele uitleg heeft gegeven waarom België zijn doel betrof en dat de meeste verzoekers een voorkeur hebben voor een bepaald land en doorreizen tot ze dit land bereiken kan hieraan geen afbreuk doen. In zoverre verzoeker met dit verweer immers doelt op het feit dat zijn vader nog werkzaam is geweest voor een Belgische organisatie, dient te worden opgemerkt dat hij verklaarde dat hij in België geen contact heeft gehad met personen die werkzaam waren voor deze organisatie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21). Dergelijk verweer biedt dan ook geen afdoende verklaring voor de pertinente en correcte vaststelling dat verzoekers nalatigheid om zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen na zijn vertrek uit Afghanistan de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Uit zijn verklaringen bij aanvang van de procedure gaf verzoeker overigens als reden voor België als land waar hij internationale bescherming wenst te verkrijgen dat hij onderweg van andere vluchtelingen had gehoord dat België beter is dan andere landen (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 10).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar door de overheid verdacht zou worden van spionage, en door de taliban gedwongen werd om met hen samen te werken. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u, nadat uw familie terugkeerde naar Afghanistan, een kennis van u belde die in een nabijgelegen arbaki-post werkte, en dat die u meteen een job bij diezelfde post aanbood. Gevraagd waarom u hem initieel belde, gaf u aan dat u dit deed omdat u nieuw was in het dorp. Meteen daarop verklaart u evenwel dat uw kennis sinds hij bij de arbaki werkte niet meer in het dorp woonde, wat hem een vreemde eerste keuze maakt voor een rondleiding, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 14). Des te meer omdat het dorp blijkbaar onder talibancontrole stond, en hij er als arbaki-commandant dus helemaal niet meer kon komen (CGVS p. 15).

U zou meteen een job hebben aangeboden gekregen bij de checkpost, en bleef er direct zes dagen lang. U geeft aan dat u dit helemaal niet aftoetste bij uw vader (CVS p. 14), wat in de Afghaanse cultuur maar vreemd is. Dat u zomaar op uw eentje naar een checkpost ging buiten het dorp, en zo de linies overstak van taliban naar niettalibangebied, is ook maar vreemd. Gevraagd waarom u inging op de uitnodiging om in de post te werken kwam u niet verder dan “ik ging gewoon” (CGVS p. 14). Het is nochtans gevaarlijk om in een checkpoint te werken in Afghanistan, waar u ook op gewezen werd, maar u wierp tegen dat u net uit Pakistan kwam en geen kennis had van die dingen (CGVS p. 15). Dat valt maar moeilijk te geloven; u gaf aan dat u met de commandant van de checkpost al communiceerde toen u nog in Pakistan woonde (CGVS p. 13), dus zou u toch geweten moeten hebben hoe het er aan toe ging. Los nog van wat u geacht kan worden te hebben gezien/gehoord/gelezen in het nieuws uit Afghanistan dat Pakistan bereikte. Het is ook maar de vraag waarom men u in de checkpost dacht nodig te hebben, daar u geen militaire ervaring of iets dergelijks had. U ging er blijkbaar alleen koken (CGVS p. 14, 15).

In een checkpost gaan werken als uw eigen dorp onder talibancontrole staat is bovendien ook geen evidentie – het is maar de vraag of je naderhand nog heelhuids naar huis kan terugkeren. Hier op gewezen, stelt u droogweg dat “er ... niets anders te doen [was]” (CGVS p. 15), ondanks dat u naderhand door uw vader blijkbaar toch gevraagd werd om op het land te werken, waarover u dan zegt dat het gewoon niet in u opkwam (CGVS p. 15), zeer moeilijk te geloven.

Wederom gevraagd wat uw plan was om naar huis terug te keren in talibangebied, houdt u voor dat u hier gewoon niet aan dacht (CGVS p. 15). Dit is ronduit ongeloofwaardig; de recente geschiedenis en het dagelijkse leven in Afghanistan worden geheel beheerst door de strijd tussen de taliban en de overheid, het valt niet vol te houden dat u aan deze zaken niet gedacht zou hebben. Uw voorgehouden indiensttreding bij de arbaki post is alles samen maar zeer moeilijk voor waar te nemen, waardoor ook de door u voorgehouden beschuldiging van spionage hierop gebaseerd niet aannemelijk is.

U houdt ook voor dat u nadat u zes dagen in de arbaki-post had gewerkt en dan terugkeerde naar uw dorp, gedwongen werd om met de taliban te werken. Het is op zich al weinig geloofwaardig dat u in de kleine drie weken dat u in Afghanistan verbleven hebt al meteen door beide zijden van het conflict ingelijfd zou worden, zeker als iemand zonder enige nuttige ervaring voor gene zijde, waar u ook op geweest werd (CGVS p. 22). U kan geen duidelijke reden aanstippen waarom de taliban u zou willen, maar stelt dat ze gewoon iedereen rekruteerden (CGVS p. 16). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier dat de taliban er in de regel geen nood aan heeft om mensen gedwongen te rekruteren. Ook dit deel van uw relaas is daarom maar weinig aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielsrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan, alsook documenten voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij als terugkeerder uit Pakistan met de nodige argwaan zal worden gevolgd door de overheid en de taliban in zijn dorp van herkomst, en dat dit risico beoordeeld moet worden los van de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, merkt de Raad op dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, *quod non in casu*. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat hij louter omwille van zijn profiel als terugkeerder uit Pakistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker bovendien geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel als terugkeerder uit Pakistan gelinkte problemen aan. Verder merkt de Raad nog op dat verzoeker verwijst naar het feit dat zijn dorp van herkomst onder controle staat van de taliban, doch uit hetgeen hieronder zal blijken werd geoordeeld dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan redelijkerwijze kan vestigen in de stad Kabul (zie *infra*).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielsmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling in zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

In de meest recente *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”*, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Kabul en de hoofdstad Kabul, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld niet zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 102: *“that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”*).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Deze beoordeling wordt bevestigd door de informatie van de meest recente COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul City”* van Cedoca van 8 april 2020.

Verzoeker brengt geen elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich in de stad Kabul vestigt. Deze motiveerde immers terecht als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt, ondanks uw lange verblijf in Pakistan voorafgaand aan uw komst naar België.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, en u bent bovendien relatief goed opgeleid: u maakte het middelbaar af, en liet dit door de Afghaanse autoriteiten certificeren (CGVS p. 12, document 4). Bovendien bleek u ook een grote talenkennis te hebben, en kan u lezen en schrijven in het Pashtou en Dari, en bent ook vertrouwd met het Urdu en het Engels (CGVS p. 12). Dit zou ondanks uw voorgehouden gebrek aan enige beroepservaring u niettemin moeten helpen bij een zoektocht naar werk.

U zou bij een terugkeer naar Afghanistan ook niet enkel aangewezen zijn op uw eigen kunnen. U lijkt namelijk uit een eerder welstellende familie te zijn gekomen. Uw vader had in Laghman meer grond dan hij zelf kon bewerken (CGVS p. 10), is een hoogopgeleid man (master in de rechten) (CGVS p. 9, 10), en werkte blijkbaar tijdlang voor een Belgische organisatie die leraarsopleidingen gaf in Afghanistan gedurende zijn tijd als vluchteling in Pakistan (CGVS p. 17; document 5). Dit laatste wijst er trouwens op dat de familie gedurende haar verblijf in Pakistan toch wel banden bleef onderhouden met Afghanistan, wat uw herintegratie in de samenleving alleen maar kan bespoedigen. Twee van de broers van uw vader die in Afghanistan wonen blijken eveneens hoogopgeleid, en zijn mollahs in eigen streek (CGSV p. 11).

U geeft ook aan dat u twee ooms langs moederskant hebt die wonen in Kabul, waarvan één een goede band met de familie onderhield. Deze zelfde oom zou bovendien werken voor de FAO (Food and Agriculture Organisation), een orgaan van de Verenigde Naties, en kan dus welstellend geacht worden (CGVS p. 10, 11).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u in de eerste plaats dat u problemen zou hebben met de overheid (CGSV p. 21).

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de overheid dan wel de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. En u verklaarde daarop dat, hoewel het natuurlijk moeilijk zou zijn gezien uw lange verblijf in Pakistan edm., u het wel mogelijk acht om u in Kabul te vestigen met behulp van uw oom daar, mocht u er geen problemen gekend hebben (CGVS p. 21, 22)."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de Afghaanse gewoontes en gebruiken niet kent en hierbij verwijst naar zijn gedrag na zijn terugkeer naar Afghanistan, merkt de Raad op dat verzoeker hier in de eerste plaats verwijst naar zijn reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Hij brengt geen andere concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij niet in staat zou zijn om zich bij een terugkeer naar Kabul te schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad stelt hierbij vast dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat zijn familie tijdens hun verblijf in Pakistan de banden heeft onderhouden met Afghanistan en dat verzoeker in de stad Kabul over een familiaal netwerk beschikt, waardoor kan worden aangenomen dat hij over de nodige kennis en ondersteuning beschikt bij zijn integratie in de stad Kabul en de Afghaanse maatschappij. Verzoeker maakt dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij een hervestiging naar de stad Kabul met onoverwinbare aanpassingsproblemen zal worden geconfronteerd die dermate zijn dat zij een hervestiging naar deze stad in de weg staan. Dit geldt te meer nu verzoeker zelf heeft aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zich in de stad Kabul zou kunnen vestigen indien hij geen problemen had gekend met de Afghaanse autoriteiten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 21). Deze problemen werden hierboven echter reeds ongeloofwaardig bevonden, zodat deze niet kunnen worden beschouwd als een belemmering bij zijn hervestiging in de stad. Verzoeker maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul problemen zal krijgen met de Afghaanse autoriteiten of de taliban louter omwille van zijn jarenlange verblijf in Pakistan, noch dat hij in de stad Kabul niet in staat zou zijn om gevaarlijke situatie naar behoren in te schatten. Hierbij dient er immers andermaal op te worden gewezen dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt in de stad Kabul, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich op hen kan beroepen voor steun en bescherming. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat verzoeker over de nodige vaardigheden, contacten en ondersteuning beschikt om zich te hervestigen in de stad Kabul.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP